

Eindelijk is de ‘Gezinsbijbel met aantekeningen’, zoals het belangrijkste werk van Thomas Scott heet, in het Nederlands vertaald. Tien jaar lang heeft Cor van der Meiden aan deze vertaling gewerkt, en het resultaat is dan ook indrukwekkend.

Van der Meiden heeft het gepresteerd dicht bij de Engelse tekst te blijven en tegelijk zo te vertalen dat het lijkt alsof Scott het werk in onze tijd en in het Nederlands geschreven heeft. De vertaling is dus uitstekend, maar belangrijker is de waarde van Scotts commentaar zelf. Spurgeon schreef in zijn lessen voor studenten dat volgens hem de bijbelverklaring van Matthew Henry meer diepgang had dan die van Thomas Scott, maar dat kan ik niet met hem eens zijn. En misschien was Spurgeon het ook niet helemaal met zichzelf eens, want hij schrijft eveneens dat hij van zijn eerste preekgeld deze verklaring van Scott kocht en dat hij daar nooit spijt van gehad heeft.

Scott is compacter dan Henry en hier en daar ook meer praktisch, in die zin dat hij de uitleg meer op de praktijk van het geloofsleven betreft. Scott is helder qua inhoud en stijl en slaagt erin de uitleg van een tekst steeds op de eer van God en het heil van de mens te betrekken. Daarbij maakt de omvang Scott ook beter geschikt voor persoonlijk gebruik en voor gezamenlijke bijbelstudie. Dat alles maakt deze uitgave zo geschikt voor vandaag, waar grondige maar praktische uitleg van de Schrift zo nodig is en waar ook naar gevraagd wordt. Daarbij hebben we hier een commentaar dat de tekst van de hele Bijbel bevat en waarin heel de Bijbel uitgelegd wordt. Dat is een groot voordeel in vergelijking met publicaties waarin alleen een bijbelboek of een bijbelse figuur behandeld worden.

Kortom, we kunnen dankbaar zijn voor de Nederlandse uitgave van Scott, die net als de Engelse edities destijds voor velen tot vreugde en zegen zal zijn.

Prof.dr. H.J.Selderhuis

11 *En het geschiedde, als al het volk geëindigd had over te gaan, ^atoen ging de ark des HEEREN over, en de priesters voor het aangezicht des volks.

12 *En ^bde kinderen van Ruben, en de kinderen van Gad, mitsgaders de halve stam van Manasse, trokken gewapend voor het aangezicht der kinderen Israëls, gelijk als Mozes tot hen gesproken had.

13 Omtrent veertig duizend toegeruste krijgsmannen trokken er voor het aangezicht des HEEREN ten strijde, ^cnaar de vlakke velden van Jericho.

14 *Te dienzelven dage maakte de HEERE Jozua ^dgroot voor de ogen van het ganse Israël; en ^ezij vreesden hem, gelijk als zij Mozes gevreesd hadden, al de dagen zijns levens.

15 *De HEERE dan sprak tot Jozua, zeggende:

16 Gebied ^fden priesters, die de ark der getuigenis dragen, dat zij uit de Jordaan opklimmen.

17 Toen gebood Jozua den priesters, zeggende: ^gKlimt op uit den Jordaan.

18 En het geschiedde, toen de priesters, die de ark des verbonds des HEEREN droegen, uit het midden van de Jordaan opgeklimmen waren, ^hen ⁱde voetzolen der priesters afgetrokken waren tot op het droge; ^jzo keerden de wateren van de Jordaan weder in hun plaats, ^ken gingen als gisteren ^len eergisteren aan al haar oevers.

Oprichting der stenen te Gilgal

19 *Het volk nu was den tienden der ^meerste maand uit de Jordaan opgeklimmen; en zij legerden zich te ⁿGilgal, aan het oosteinde van Jericho.

20 *En Jozua richtte ^odie twaalf stenen te Gilgal op, die zij uit de Jordaan genomen hadden.

21 En hij sprak tot de kinderen Israëls, zeggende: ^pWanneer uw kinderen morgen hun va-

a Joz. 4:18; 3:8,17. b Joz. 1:14; Num. 32:20-32. c Joz. 5:10; 2 Kon. 25:5; Jer. 39:5; 52:8. d Joz. 1:16-18 ◊ Zie bij Joz. 3:7 ◊ 1 Kor. 10:2. e Ex. 14:31; 1 Sam. 12:18; 1 Kon. 3:28; 2 Kron. 10:12; Spr. 24:21; Rom. 13:4. f Zie bij Joz. 3:3-6 ◊ Ex. 25:16-22; Openb. 11:9. g Gen. 8:16-18; Dan. 3:20; Hand. 16:23,35-39. h Zie bij Joz. 3:13,15. i Ex. 14:26-28. j Joz. 3:15; 1 Kron. 12:15. k Ex. 12:2,3. l Joz. 5:9; 10:6,43; 15:7; 1 Sam. 11:14,15; 15:33; Amos 4:4; 5:5; Micha 6:5. m Zie bij Joz. 4:3,8. n Zie bij Joz. 4:6 ◊ Ps. 105:2-5; 145:4-7.

gegeven over Israëls overtocht over de Jordaan. Hij heeft Jozua echter wel geboden de HEERE te gehoorzamen. Het volk kreeg van Mozes de opdracht om Jozua strikte gehoorzaamheid te bewijzen, en zij hebben dat ook in het bijzonder bij deze gelegenheid gedaan. ◊ Er wordt gezegd dat 'het volk haastte', omdat niemand van hen tijd wilde verspillen. Wellicht waren er ook sommigen die angstig waren door ongelooft, maar er was geen overmatige haast of wanorde ([C] Jes. 28:16).

¶4:11 Het volk 'zag dat de watermassa bleef staan zolang de ark zich in het midden van de rivier bevond, maar zich naar beneden stortte zodra de ark de rivier verlaten had. Daaruit bleek duidelijk dat zij dit wonder van genade alleen aan Gods nabijheid te danken hadden.' Bp. Patrick.

¶4:12,13 Deze legerenheid van mannen die niet voor hun families of hun kudden hoefden te zorgen, stond paraat om een eventuele aanval van vijanden af te slaan. Zo hadden de mannen die uit de andere stammen afkomstig waren, meer tijd voor hun persoonlijke en huiselijke bezigheden ([C] Joz. 1:12-15). ◊ Waarschijnlijk zijn de inwoners van Jericho vanaf de muren van hun stad getuige geweest van dit verbazingwekkende schouwspel. Zo hebben ze ook gezien dat het volk dat hun land was binnengedrongen, een legerplaats inrichtte in dezelfde vlakten waar de inwoners van het land hun krachten zouden hebben kunnen

bundelen om Israël te weerstaan ([C] Joz. 3:2).

¶4:14 God had bij deze gebeurtenis Jozua een groot aanzien gegeven. De Israëlieten hadden groot ontzag voor hem en hebben zich daarna ook steeds onderworpen aan het gezag van de door God aangewezen opvolger van Mozes, omdat ze zagen dat de HEERE met hem was zoals Hij met Mozes geweest was ([C] Joz. 1:16-18).

¶4:15-18 De priesters hadden hun post niet verlaten totdat zij van Jozua, die hen daarheen gestuurd had, de opdracht daartoe gekregen hadden; en Jozua gaf die opdracht pas toen de HEERE hem dat geboden had. Zo gehoorzaam waren alle partijen aan Gods woord, en zo volkomen was hun vertrouwen op Zijn bescherming! Zodra de priesters de oever hadden bereikt en de ark – het symbool van de tegenwoordigheid van de HEERE – de rivier verlaten had, hernam het water zijn natuurlijke loop en vloeide als tevoren over de oevers. Zo werd duidelijk dat God, Die de natuurwetten had ingesteld, deze een tijdlang door Zijn macht buiten werking had gesteld om Zijn heerlijkheid te openbaren in de vervulling van de beloften die Hij aan het volk gedaan had ([C] Joz. 4:11; Dan. 3:26,27).

¶4:19 De overtocht over de Jordaan geschiedde precies vijf dagen vóór de dag dat het 40 jaar geleden was dat de Israëlieten Egypte verlaten hadden. Zo kwamen ze juist op tijd om de nodige voorbereidingen te tref-

fen voor het pascha, zoals ze dat 40 jaar geleden ook gevierd hadden vóór hun vertrek uit Egypte ([C] Ex. 12:3-10).

¶4:20-24 Waarschijnlijk werden deze stenen op een hoogte geplaatst waar ze duidelijk zichtbaar zouden zijn. Het waren precies twaalf stenen, overeenkomstig het aantal stammen van Israël. Waarschijnlijk vielen ze ook op doordat zij in grootte en soort zich onderscheidden van de andere stenen die daar gevonden werden, zodat vanzelf de vraag zou rijzen hoe ze daar gekomen waren en wat de bedoeling ervan was. Zo zou het wonder van het klieven van de Jordaan, als sluitstuk na het klieven van de Schelfzee, dikwijls het onderwerp van gesprek worden onder de Israëlieten en onder de inwoners van verre landen die hen zouden bezoeken. Op deze wijze zouden zelfs de heidenen ertoe gebracht kunnen worden om het heilig woord te onderzoeken en verder navraag te doen over de heerlijke volmaaktheden en de wonderwerken van de God van Israël. ◊ Zo zou dit gedenkteken ertoe bijdragen om de ware godsdienst te bevorderen, 'opdat alle volken der aarde de hand des HEEREN kennen zouden, dat zij sterk is'. Het zou echter vooral de ouders een gelegenheid bieden om de nieuwsgierigheid van hun kinderen in goede kanalen te leiden door hen aan te moedigen over dit onderwerp vragen te stellen. Ze zouden dan door hun antwoorden hun kinderen bekend kunnen maken met de

deren vragen zullen, zeggende: Wat zijn deze stenen?

22 Zo zult gij het uw kinderen te kennen geven, ^azeggende: Op het droge is Israël door deze Jordaan gegaan.

23 Want de HEERE, uw God, heeft de wateren van de Jordaan voor uw aangezichten doen uitdrogen, totdat gijlieden er waart doorgegaan; gelijk als de HEERE, uw God, aan de Schelfzee gedaan heeft, ^bdie Hij voor ons aangezicht heeft doen uitdrogen, totdat wij daardoor gegaan waren;

24 Opdat ^calle volken der aarde de hand des HEEREN kennen zouden, ^ddat zij sterk is; opdat

^egijlieden den HEERE, uw God, vrezet te allen dage.*

1451 v.Chr.

De Kanaänieten zijn bevreesd, 1. Op Gods bevel heeft Jozua Israël besneden; dit was noodzakelijk, 2-8. De plaats wordt Gilgal genoemd, 9. Het pascha wordt in Gilgal gevierd, 10,11. Het manna houdt op, 12. Er verschijnt iemand aan Jozua, Die Zichzelf 'de Vorst van het heir des HEEREN' noemt, 13-15.

5 ¹*En het geschiedde, toen ^fal de koningen der Amorieten, die aan deze zijde van de

a Zie bij Joz. 3:17 ◊ Ex. 14:29; 15:19; Ps. 66:5,6; Jes. 11:15,16; 44:27; 51:10; Openb. 16:12. b Neh. 9:11; Ps. 77:17-20; 78:13; Jes. 43:16; 63:12-14. c Ex. 9:16; Deut. 28:10; 1 Sam. 17:46; 1 Kon. 8:43; 2 Kon. 5:15; 19:19; Ps. 106:8; Dan. 3:26-29; 6:26,27. d Ex. 15:16; 1 Kron. 29:12; Ps. 89:14. e Ex. 14:31; 20:20; Deut. 6:2; Ps. 76:7-9; 89:8; Jer. 10:6,7; 32:40. f Joz. 12:9-24; 24:15; Gen. 10:15-19; 15:18-21; 48:22; Richt. 11:23; 2 Sam. 21:2; Ez. 16:3; Amos 2:9.

werken van God en hun de vrees voor Zijn Naam bijbrengen, opdat zodoende het ene geslacht na het andere ertoe kon worden gebracht om de HEERE alleen te dienen en hen van de afgodendienst te weerhouden. Men denkt dat dit gedenkteken nog is blijven bestaan tot aan de dagen van Christus, en mogelijk zelfs nog langer ([C] Ex. 12:11-14; 13:8-10; Ps. 78:3-8; 111:4).

+4:1-24 De werken van de Heere zijn zozeer het gedenken waard, en de mens is zozeer geneigd om ze te vergeten, dat er verschillende methoden moeten worden gebruikt ze in herinnering te houden. ◊ Als de Heere ons weldaden bewezen heeft, moeten we Hem daarvoor onze dank en lof brengen. Wij mogen daarbij geen tijd verloren laten gaan, en dit doen zolang in ons hart het gevoel van dankbaarheid nog gloeit. Wij moeten niet wachten totdat de levendige indruk ervan verloren gaat, door aan onze gemakzucht toe te geven, of voorrang te geven aan onze gewone bezigheden of aan de rust die wij nodig hebben. ◊ Gods werken en Zijn woord zijn gekenmerkt door een bepaalde stijl: majestueus van eenvoud, krachtig, waardig, en gespeend van nutteloze opsmuk en gekunstelde pracht. Nooit is een triomfzuil of triomfboog, hoe prachtig ook ontworpen, een zo passend monument geweest voor een overwinning die gevierd moest worden, als deze twaalf stenen uit de bedding van de Jordaan geweest zijn ter gedenktentis van de wonderbaarlijke overtocht van Israël naar het land Kanaän, onder leiding van de ark des HEEREN. Zo is ook het Heilig Avondmaal, dat ter gedenktentis van de lijdende en stervende liefde van de Heiland is ingesteld, eenvoudig en indrukwekkend. Het is de volmaakte manier om op een zeer aangrijpende wijze Zijn dood en lijden te

verkondigen, om onze bekering en geloof en dankbare liefde te belijden, en om uitdrukking te geven aan onze toewijding aan Hem, onze gemeenschap met Hem en Zijn volk, en onze verwachting van de toekomstige gelukzaligheid in het rijk hierboven. Toch gaat dit alles schuil onder een uiterlijke verschijningsvorm die zo eenvoudig is, dat het vleeselijk oog er niets aantrekkelijks in ziet, zoals het oog niets bekoorlijks heeft gezien in de Heere, Wiens liefde in dit sacrament herdacht wordt (Jes. 53:2). Om dit sacrament aan te passen bij het minderwaardige wereldse denken of geschikt te maken voor zelfzuchtige ambities, is het sacrament opgesmukt met allerlei pracht en praal, waardoor deze Goddelijke inzetting zo onherkenbaar en zo ingewikkeld is gemaakt, dat vreemd genoeg juist vele ware discipelen van Christus er bevreesd voor zijn geworden alsof er een groot kwaad in verborgen lag, tot oever van de Heere en tot schade van hun eigen zielen. Wij zouden juist elke goede gelegenheid moeten waarneemen om aan die heilige inzetting deel te nemen, om uit het woord van God de eenvoudige betekenis en bedoeling ervan te leren kennen, en daarover met vreugde te spreken met onze kinderen, onze burens en eenieder die daarnaar vraagt. Zij die er een behagen in scheppen om zich in de werken van de Heere te verdiepen en hun kennis aan hun nageslacht of aan anderen door te geven, zullen steeds meer van Zijn goedertierenheid en barmhartigheid gaan begrijpen (Ps. 107:43, KJV). ◊ Wij zouden allen blijmoedig al het mogelijke voor de kerk van God moeten doen, en onszelf verbonden moeten weten met allen die verlost zijn, hoezeer we ook van elkaar gescheiden zijn door rivieren, zeeën en bergen of

de meer onnatuurlijke scheidingsmuren van sekten en partijen. Als wij dat doen, kunnen we onze belangen en onze gezinnen veilig aan de bescherming van de God van Israël toevertrouwen. ◊ Als wij eenmaal, met inachtneming van Gods geboden en Zijn voorzienigheid, onze plaats hebben ingenomen en de taak vervullen die ons is opgedragen, moeten wij daarin volharden en daarmee pas ophouden als Hij ons daartoe duidelijk de opdracht heeft gegeven. Dat kan ons niet schaden, en daarvoor moeten we niet terugschrikken. Zo dienen wij ook geduldig te wachten totdat we geroepen worden om deze zondige wereld te verlaten, en daartoe gereed zijn, maar ook bereid om het kruis te dragen en de strijd vol te houden totdat de Heere Zijn plannen met ons leven tot Zijn eer vervuld heeft. ◊ Als de rechtvaardigen weggenomen worden, betekent dat dikwijls ook dat de sluizen van Gods oordelen over de met schuld beladen volken opengaan, die tot dan toe daarvan waren weerhouden door de aanwezigheid, het voorbeeld en de geboden van deze rechtvaardigen. Vooral wanneer Gods dienaren zijn weggenomen, kunnen nationale rampspoeden verwacht worden. Laten wij God danken dat dit met ons bevoorrechte land nog niet gebeurd is, en laten wij allen bidden dat dit ook niet gebeuren zal. Het is ook goed om God te loven en te danken voor alle weldaden die Hij aan Zijn kerk in de verschillende volken in de loop der eeuwen bewezen heeft. Elk nieuw gunstbewijs dat Hij ons verleent, zou ons ook moeten opwekken om Hem opnieuw voor Zijn zegeningen in het verleden de lof en de dank te brengen.

¶5:1 De inwoners van Kanaän waren tevoren reeds door schrik bevangen,

Jordaan westwaarts, en al de koningen der ^aKanaänieten, ^bdie aan de zee waren, ^choorden, dat de HEERE de wateren van de Jordaan had uitgedroogd, voor het aangezicht der kinderen Israëls, totdat wij daardoor gegaan waren; zo versmolt hun hart, ^den er was geen moed meer in hen, voor het aangezicht der kinderen Israëls.

Besnijdenis door Jozua te Gilgal

2 *Te dier tijd sprak de HEERE tot Jozua: Maak u stenen messen, en ^ebesnijd wederom de kinderen Israëls ten tweeden maal.

3 Toen ^fmaakte zich Jozua stenen messen, en besneed de kinderen Israëls op den heuvel der voorhuiden.

4 Dit nu was de oorzaak, waarom hen Jozua besneed: ^gal het volk, dat uit Egypte getogen was, de manspersonen, alle krijgslieden, waren gestorven in de woestijn, op den weg, nadat zij uit Egypte getogen waren.

5 Want al het volk, dat er uittoog, was besneden; maar al het volk, dat geboren was in de woestijn op den weg, nadat zij uit Egypte getrokken waren, hadden ^hzij niet besneden.

6 Want de kinderen Israëls ⁱwandelden veertig jaren in de woestijn, totdat vergaan was het ganse volk der krijgslieden, die uit Egypte gegaan waren; die de stem des HEEREN niet gehoorzaam geweest waren, denwelken de HEERE ^jgezworen had, dat Hij hun niet zoude laten zien het land, hetwelk de HEERE hun vaderen gezworen had ons te zullen geven, ^keen land vloeiende van melk en honig.

7 Maar ^lhun zonen heeft Hij aan hun plaats gesteld; die heeft Jozua besneden, omdat zij de voorhuid hadden; want zij hadden hen op den weg niet besneden.

8 En het geschiedde, als men een einde gemaakt had van al dat volk te besnijden, zo bleven zij in hun plaats in het leger, ^mtoddat zij geenezen waren.

9 *Verder sprak de HEERE tot Jozua: Heden heb Ik den smaad van Egypte van u liden ⁿafgewenteld; daarom noemde men den naam dier plaats Gilgal, tot op dezen dag.

Het pascha in Kanaän

10 *Terwijl de kinderen Israëls te Gilgal gele-

^a Joz. 17:12,18; Gen. 12:6; Ex. 23:28; Richt. 1:1; 4:2; Ezra 9:1; Ps. 135:11. ^b Num. 13:29; Richt. 3:3; Zef. 2:4-6. ^c Zie bij Joz. 2:9-11 \diamond Ex. 15:14,15; Ps. 48:5-7; Openb. 18:10. ^d 1 Sam. 25:37; 1 Kon. 10:5; Jes. 13:6-8; Ez. 21:7; Dan. 5:6. ^e Gen. 17:10-14; Deut. 10:16; 30:6; Rom. 2:29; 4:11; Kol. 2:11. ^f Gen. 17:23-27; Matth. 16:24. ^g Num. 14:29; 26:64,65; Deut. 2:16; 1 Kor. 10:5; Hebr. 3:17-19. ^h Deut. 12:8,9; Hos. 6:6,7; Matth. 12:7; Rom. 2:26; 1 Kor. 7:19; Gal. 5:6; 6:15. ⁱ Num. 14:32-34; Deut. 1:3; 2:7,14; Ps. 95:10,11; Jer. 2:2. ^j Num. 14:23; Hebr. 3:11. ^k Zie bij Ex. 3:8,17. Ez. 20:6,15; Joël 3:18. ^l Num. 14:31; Deut. 1:39. ^m Gen. 34:25. ⁿ Gen. 34:14; 1 Sam. 17:26,36; Ps. 119:39; Jer. 9:25; Ez. 20:7; 23:3,8; Ef. 2:11,12.

maar hun koningen schijnen toch de moed bewaard te hebben totdat zij hoorden dat de natuurlijke barrière van het land doorbroken was door een wonder gelijk aan het klieven van de Schelfzee, en dat heel het volk Israël nu werkelijk in hun land gelegerd was met de duidelijke bedoeling om het in bezit te nemen en de bestaande inwoners uit te roeien. Bij het horen daarvan smolt hun hart als was voor het vuur, hetgeen een voorteken was van hun vernietiging, en die tegelijk ook gemakkelijker maakte [MR]. \diamond De woorden 'toddat wij daardoor gegaan waren' wijzen erop dat de schrijver een van hen was geweest.

§5:2-8 Vlak voor hun vertrek uit Egypte heeft er onder de Israëlieten waarschijnlijk een algemene besnijdenis plaatsgevonden van degenen die toen nog onbesneden waren. Pas bij de binnenkomst in het Beloofde Land vond er opnieuw een besnijdenis plaats, vandaar de aanduiding 'ten tweeden maal'. De in de woestijn geboren Israëlieten waren onbesneden gebleven, waarbij het niet duidelijk is of dit uit nalatigheid was, of dat de HEERE dit toegelaten had vanwege het risico dat de kinderen bij deze ingreep zouden lopen vanwege hun omzwervingen waarbij ze steeds weer

opnieuw hun kamp moesten opbreken. Het is echter ook mogelijk dat hun daartoe een verbod was opgelegd toen het opstandige geslacht veroordeeld was om in de woestijn te sterven. \diamond Men is het er algemeen over eens dat het pascha, waar onbesneden mannen niet aan deel mochten nemen, slechts eenmaal tijdens Israëls verblijf in de woestijn gevierd is. In de woestijn had het volk geen teken nodig om zich van andere volken te onderscheiden, zodat de besnijdenis in die situatie niet zozeer vereist was als na hun vestiging in Kanaän, waar elke door de HEERE ingestelde inzetten gehouden moest worden, en elke methode waarmee ze zich van andere volken onderscheidde, gebruikt moest worden. \diamond Het feit dat deze pijnlijke ingreep op dit moment moest worden verricht, nu zij nog maar net in het land van de vijand waren aangekomen, en dat het algemeen bekend was dat zij hierdoor enige tijd volkomen onbekwaam zouden zijn tot de strijd, betekende een zeer grote beproeving van hun geloof ([C] Gen. 34:25-28). Ondanks deze kritieke omstandigheden hebben ze echter allen stipte gehoorzaamheid getoond, en daarmee te kennen gegeven dat ze op de bescherming van de HEERE vertrouwden en zich aan Zijn

wil onderwierpen, en daarmee tevens de indruk bevestigd dat van alle geslachten van Israël dit geslacht het beste geweest is. \diamond Het aantal mannen dat besneden moest worden, was zeer groot, maar de ingreep kon in feite door iedereen worden verricht, zodat men waarschijnlijk reeds op de eerste dag na de overtocht hiermee gereed was.

§5:9 Toen de Israëlieten in het Beloofde Land waren gebracht en het verbond van de HEERE met hen, als het zaad van Abraham, plechtig was bekrachtigd door het aangewezen zegel, werd de smaad van hun Egyptische slavernij en afgodische gewoonten van hen afgewenteld, en was ook duidelijk geworden dat de HEERE hen niet in de woestijn had geleid om hen te vernietigen ([C] Gen. 17:7-12,23-27; Ex. 4:24-26; 1 Sam. 17:25,26). \diamond Het woord 'Gilgal' betekent 'afwenteling'. Deze plaats werd ook 'de heuvel der voorhuiden' genoemd, vanwege het grote aantal voorhuiden dat daar begraven was (Joz. 5:3).

§5:10 De algemene besnijdenis van het volk was een voorbereiding op de plechtige viering van het pascha op de daarvoor bepaalde tijd, want geen onbesneden persoon mocht daarvan eten ([C] Ex. 12:43-45,48,49). Dit vorm-

gerd lagen, zo ^ahielden zij het pascha op den veertienden dag derzelve maand, in den avond, op de vlakke velden van Jericho.

11 *En zij aten van het overjarige koren des lands, des anderen daags van het pascha, ^bongezuurde broden en verzengde aren, even op dienstzelve dag.

12 En ^chet Manna hield op des anderen daags, nadat zij van des lands overjarige koren gegeten hadden; en de kinderen Israëls hadden geen Manna meer, ^dmaar zij aten in hetzelfde jaar van de inkomst des lands Kanaän.

Jozua ziet een verschijning

13 *Voorts geschiedde het, als Jozua bij Jericho

was, dat ^ehij zijn ogen ophief, en zag toe, en ziet, er stond ^feen Man tegenover hem, Die ^geen uitgetogen zwaard in Zijn hand had. En Jozua ging tot Hem, en zeide tot Hem: ^hZijt Gij van ons, of van onze vijanden?

14 En Hij zeide: Neen, ⁱmaar Ik ben de Vorst van het heir des HEEREN: Ik ben nu gekomen! Toen ^jviel Jozua op zijn aangezicht ter aarde en aanbad, en zeide tot Hem: ^kWat spreekt ^lmijn Heere tot Zijn knecht?

15 Toen zeide de Vorst van het heir des HEEREN tot Jozua: ^mTrek uw schoenen af van uw voeten; want de plaats, waarop gij staat, is heilig. En Jozua deed also.*

a Ex. 12:3 e.v.; Num. 9:1-5. b Ex. 12:18-20; 13:6,7; Lev. 23:6,14. c Ex. 16:35; Neh. 9:20,21; Openb. 7:16,17. d Deut. 6:10,11; Spr. 13:22; Jes. 65:13,14; Joh. 4:38. e Gen. 33:1,5; Dan. 8:3; 10:5. f Joz. 6:2; Gen. 18:2; 32:24-30; Richt. 13:8,9,11,22; Dan. 10:5; Hos. 12:4-6; Zach. 1:8; Openb. 1:13. g Num. 22:23; 1 Kron. 21:16,17. h 1 Kron. 12:17,18. i Ex. 23:20-22; Jes. 55:4; Dan. 10:13,21; 12:1; Hebr. 2:10; Openb. 12:7; 19:11,14. j Gen. 17:3,17; Lev. 9:24; Num. 16:22,45; Matth. 8:2; Luk. 5:12; Hand. 10:25,26; Openb. 19:10; 22:8,9. k 1 Sam. 3:9,10; Jes. 6:8; Hand. 9:6. l Ex. 4:10,13; Ps. 110:1; Matth. 22:44; Luk. 1:43; 20:42; Joh. 20:28; Filipp. 3:8. m Ex. 3:5; Hand. 7:32,33; 2 Petr. 1:18.

de een goed begin in het Beloofde Land, dat immers het heilige land zou zijn. Vlak vóór hun vertrek uit Egypte hadden zij het pascha gevierd, en nu deden ze dit direct na hun aankomst in Kanaän, want zij waren uit Egypte verlost en in het land van hun erfdeel gebracht 'opdat zij Zijn inzettingen onderhielden, en Zijn wetten bewaarden' ([C] Ps. 105:43-45). De besnijdenis vond plaats op de elfde dag van de maand, opdat zij in staat zouden zijn het pascha te eten op de avond van de veertiende, waarbij degenen die reeds besneden waren, voor hun broeders de nodige voorbereidingen konden treffen. Tegen de tijd dat de dagen van de ongezuurde broden beëindigd waren, zouden ze volmaakt genezen en tot de strijd in staat zijn. Ondertussen waren de Kanaänieten geïntimideerd en werden zij ervan weerhouden om hen aan te vallen. Hun consernatie werd nog versterkt toen zij zagen met welk een vertrouwen de Israëlieten zich aan de inzettingen van hun godsdienst wijdde, hun vijanden troseerden en JHOVAH de strijd lieten voeren ([C] Ex. 34:24).

§ 5:11,12 Het volk zou een overvloed van oud graan aantreffen in de graanschuren van de bevreemde inwoners. Aangezien het de tijd van de gerstooft was, konden zij, na eerst de schoof van de eerstelingen geofferd te hebben, ook vers geroosterd koren eten. Het manna was dus niet langer nodig en hield op nadat ze dit bijna 40 jaar lang ontvangen hadden (Ex. 16:35)!

§ 5:13-15 Jozua was Jericho aan het verkennen in verband met de komende aanval, óf hij was in overpeinzing en gebed verzonken, óf hij deed beide

dingen afwisselend, toen hij verrast werd door de verschijning van 'een Man (...)' Die een uitgetogen zwaard in Zijn hand had'. Jozua was in het geheel niet uit het veld geslagen, maar kwam op Hem af en vroeg of Hij een Bondgenoot of een Vijand was. Hij kreeg als antwoord dat Hij niet slechts als een Bondgenoot gekomen was, maar als de Opperbevelhebber over het heir des HEEREN en over Jozua zelf. Toen besefte Jozua met Wie hij te maken had en aanbad Hem als zijn Heere. Hij viel op zijn aangezicht ter aarde, wachtte en vroeg Hem om Zijn wil bekend te maken. Zijn aanbidding werd niet alleen geaccepteerd, maar bovendien werd hem geboden om hetzelfde teken van respect te tonen dat van Mozes verlangd werd toen de HEERE aan hem in het braambos verscheen ([C] Ex. 3:2-6). Na dit gedaan te hebben, ontving Jozua van de HEERE Zijn orders, die we in het volgende hoofdstuk vinden, dat een voortzetting is van dit hoofdstuk en daar ten onrechte van gescheiden is. ◊ Uit de genoemde bijzonderheden blijkt boven enige twijfel dat deze *gewapende Man* niemand anders was dan de Zoon van God, de tweede Persoon in de heilige Drie-eenheid, de overste Leidsman van onze zaligheid (Hebr. 2:10), vooruitlopend op Zijn vleeswording, Die Jozua succes beloofde in de komende strijd ([C] Gen. 32:30; Hos. 12:4-7; Filipp. 2:5-8).

+ 5:1-15 Hoe verschrikkelijk is het lot van hen die onherroepelijk gedoemd zijn vernietigd te worden, voor wie geen barmhartigheid meer beschikbaar is, en die de verdiende wraak van God gestaag zien naderen zonder enige mogelijkheid deze af te

wenden of eraan te ontkomen! Zo vreselijk zal het zijn voor de goddelozen wanneer zij worden opgeroepen om voor de rechterstoel van een beledigde God te verschijnen. Woorden zijn ontoereikend om hun angst en schrik te beschrijven, wanneer ze tevergeefs de bergen en rotsen vragen om op hen te vallen en hen zo te verbergen voor de ondraaglijke blik van hun vertoornde Rechter en voor het ontzettende vonnis dat Hij over hen zal voltrekken. In zulke omstandigheden bezwijkt het hart van een mens en verliest hij alle kracht (Ez. 22:14). Mochten zij, nu het nog niet te laat is, toch de waarschuwing ter harte nemen, en bij Hem de toevlucht zoeken om de hoop aan te grijpen op de zaligheid die hun in het Evangelie wordt voorgesteld! ◊ De uitgangspunten en de handelwijze van de kerk verschillen sterk van die van de wereld. Welke generaal is ooit een campagne in het land van de vijand begonnen op de wijze zoals Jozua dat gedaan heeft? In het algemeen beschouwt men in dergelijke situaties godsdienstoefeningen als een overbodige tijdsverspilling. Echter, als de hulp van God inderdaad de beste garantie voor succes is, en als Zijn toorn meer gevreesd dient te worden dan het zwaard van de vijand, dan is het toch een goed beleid om elke expeditie te beginnen met bekering van zonden, aanbidding van de Heere en het doen van alles wat nodig is om zich van Zijn bescherming te verzekeren, ook al ziet het vleselijk oog daar niets in ([C] Matth. 6:33,34). ◊ Zo dient met name de Christensoldaat zijn geestelijke strijd aan te vangen. Hij kan geen van zijn vijanden tegemoet treden zonder 'de besnijdenis van het hart' en de

1450 v.Chr.

De poorten van Jericho zijn gesloten; en de HEERE instrueert Jozua hoe hij de belegering moet uitvoeren, 1-5. Jozua beveelt de priesters om de ark rond de stad te dragen, voorafgegaan door andere priesters, blazende op bazuinen, en vergezeld door het volk, 6,7. Zo moeten zij dagelijks, zes dagen lang, rond de stad marcheren, en zevenmaal op de zevende dag, 8-16. De stad en allen daarin (behalve Rachab en degenen die zich bij haar bevinden) zijn aan de vernietiging overgegeven, 17-19. Het volk juicht, de muren storten in, en de stad wordt ingenomen en vernietigd; maar Rachab

wordt behouden, 20-25. Een vloek wordt afgekondigd op degene die Jericho zou herbouwen, 26. Jozua wordt vermaard, 27.

Verwoesting van Jericho. Rachab gespaard

6¹ (Jericho nu sloot de poorten toe, en was gesloten, ^avoor het aangezicht van de kinderen Israëls; er ging niemand uit, en er ging niemand in.)

² Toen zeide ^bde HEERE tot Jozua: ^cZie, Ik heb Jericho met haar koning en strijdbare helden in uw hand gegeven.

³ Gij dan allen, die krijgslieden zijt, zult

a Joz. 2:9-14; Ps. 127:1. b Zie bij Joz. 5:13-16. c Joz. 6:9-24; 8:1; 11:6-8; Richt. 11:21; 2 Sam. 5:19; Neh. 9:24; Dan. 2:21,44; 4:17,35; 5:18. d Joz. 6:7,14; Num. 14:9; 1 Kor. 1:21-25; 2 Kor. 4:7.

bekrachtiging van het nieuwe verbond tussen een verzoende God en zijn ziel ([C] Rom. 2:25-29; 4:9-12). Hij zal geen succes hebben als hij de inzettingen of geboden van God veronachtzaamt, als op hem de smaad van wereldgelijkvormigheid ligt, of als zijn optreden in strijd is met wat hij belijdt. Als hij echter trouw zijn God aanbidt, van de genademiddelen gebruikmaakt, en dagelijks de wapenrusting Gods aandoet, kan hij vrijmoedig al zijn vijanden trotseren en zich verzekerd weten van de nabijheid en bescherming van de overste Leidsman der zaligheid (Hebr. 2:10). Hem zal hij met eerbied aanbidden, Zijn orders zal hij opvolgen, op Zijn bijstand zal hij zich volkomen verlaten, en door Hem zal hij uiteindelijk meer dan overwinnaar zijn (Rom. 8:37). ^o De kerk van God op aarde, ook al is deze in haar beste staat, toont vele gebreken. Maar wanneer jonge mensen nog niet eens de schijn van godsdienst bezitten, zal dit een smaad werpen op hun ouders omdat dit over het algemeen het gevolg is van hun plichtsverzaking. ^o Wanneer de oprechte gelovige van zijn plichtsverzuim of zijn zonde overtuigd is, zal hij zonder aarzelen stappen nemen om zijn leven te beteren. Als hij de juiste instelling heeft, zal hij ook de meest zelf-verloochenende geboden of de onbegrijpelijkste beschikkingen van de Heere redelijk, wijs en goedertieren vinden. ^o Ten slotte, wat de Heere ook van Zijn volk verlangt, Hij zal hun de middelen geven om dat te volbrengen. Hij zal hun van al het nodige voorzien en zal, als de ene bron daarvoor tekortschiet, een andere openen. Ook zal het manna voor hun ziel nooit ontbreken, totdat zij aankomen in het Kanaän hierboven en zich daar verlustigen in de rijke en onuitputtelijke voorzieningen van de hemel.

^o 6:1 De koning en de inwoners

van Jericho misten de moed om de indringers aan te vallen en sloten zich op in de stad, waar zij ongetwijfeld dachten onder de bescherming van de muren te kunnen standhouden totdat er hulp van elders zou komen. Er zijn geen aanwijzingen dat zij pogingen hebben ondernomen om tot een vergelijk te komen.

^o 6:2 [C] Joz. 5:13-15. ^o Het lijkt geen twijfel dat de Persoon Die Zich in het vorige hoofdstuk 'de Vorst van het heir des HEEREN' noemde, Dezelfde is als de Persoon Die hier JEHOVAH genoemd wordt, 'waaruit blijkt dat Hij geen geschapen engel was maar God Zelf, Die ook alleen in staat was om hetgeen hierna volgt te beloven en te volbrengen'. Bp. Patrick. Op Zijn bevel en overeenkomstig Zijn instructies zou Jozua de strijd met de Kanaänieten moeten opnemen. De vreselijke executies die daarmee gepaard zouden gaan, werden door Zijn gezag gelegitimeerd en zelfs geheiligd, want het getrokken zwaard in Zijn hand wees erop dat het zwaard van de gerechtigheid gehanteerd zou worden tegen veroordeelde misdadigers ([C] Num. 31:2,14-18).

^o 6:3-5 Door de belegering van Jericho op deze bijzondere manier te laten verlopen, wilde de HEERE de ark, het symbool van Zijn tegenwoordigheid, een ereplaats geven en op deze wijze duidelijk maken dat alle overwinningen van Israël, waarvan de verwoesting van Jericho een voorbeeld was, Zijn werk waren. Zo werd het geloof en het geduld van het volk beproefd en versterkt. Ook zou hun achting voor het priesterschap hierdoor stijgen, en zou hun bereidheid toenemen om de priesters te geven waar zij recht op hadden, nu de HEERE hen op deze wijze bij de verovering van het land had ingezet. Ten slotte zien we hier ook een voorafschaduwing van de prediking van het Evangelie en de uit-

werking daarvan. ^o In de grondtekst is het woord voor 'ram' in 'ramshoorn' en 'ramsbazuin' hetzelfde woord (*jobel*) dat we aantreffen in 'jubeljaar', zodat hier ook hoornen of trompetten of bazuinen bedoeld kunnen zijn die moesten worden gebruikt om het jubeljaar aan te kondigen. De aankomst van Israël in het Beloofde Land was voor hen ook een zaak van grote vreugde (Lev. 25:8-22). In plaats van de vreselijke bazuin van de oorlog, moesten zij de vreugdebazuin laten klinken, en daarbij in de zekerheid van hun geloof reeds vooruitlopen op hun komende overwinning. Het woord in de grondtekst dat 'hoorn' betekent, vinden we in het vijfde vers; maar zelfs als we dit letterlijk opvatten, betekent dit slechts dat er hoornen werden gebruikt, zonder dat de betekenis beperkt wordt tot 'ramshoorns'; en mogelijk kunnen we het woord 'hoorn' ook figuurlijk opvatten als trompet of bazuin (1 Kron. 25:5). Er is in de Schrift geen voorbeeld te vinden waar het met 'ram' vertaalde woord (*jobel*) deze betekenis heeft; deze vertaling is voornamelijk afgeleid uit de Chaldeeuwse parafraze. Waarschijnlijk werden de eerder gemaakte trompetten of bazuinen, en andere dergelijke instrumenten, bij deze gelegenheid gebruikt; want naarmate het aantal priesters toenam, werden er ongetwijfeld ook meer van deze instrumenten gemaakt, van zilver of van andere materialen ([C] Num. 10:2-10). ^o Het mag ons niet ontgaan dat hier het getal 'zeven' herhaaldelijk gebruikt wordt: zeven priesters, zeven bazuinen, zeven dagen en zevenmaal op de zevende dag [MR]. Deze bijzondere plaats van het getal 'zeven' in de Heilige Schrift berust waarschijnlijk op het feit dat de HEERE de wereld in zes dagen geschapen heeft en op de zevende dag rustte, waarmee de eerste week werd afgesloten. Dit was de eerste reden die werd

rondom de stad gaan, de stad omringende eenmaal; also zult gij doen zes dagen lang.

4 En zeven priesters zullen zeven ^aramsbazuinen dragen, voor de ark; en gijlieden zult op den zevenden dag de stad ^bzevenmaal omgaan; en de priesters zullen met de bazuinen blazen.

5 En het zal geschieden, als men langzaam met den ramshoorn ^cblaast, als gijlieden het geluid der bazuin hoort, zo zal al ^dhet volk juichen met een groot gejuich; dan zal ^ede stadsmuur onder zich vallen, en het volk zal daarin klimmen, een iegelijk tegenover zich.

6 Toen riep Jozua, de zoon van Nun, de priesters, en zeide tot hen: ^fDraagt de ark des verbonds, en dat zeven priesters zeven ramsbazuinen dragen, voor de ark des HEEREN.

7 ^g*En tot het volk zeide hij: Trekt door en gaat rondom deze stad; en wie ^htoegerust is, die ga door voor de ark des HEEREN.

8 En het geschiedde, gelijk Jozua tot het volk gesproken had, zo gingen de zeven priesters, dragende zeven ramsbazuinen, ⁱvoor het aangezicht des HEEREN; zij trokken door en bliezen met de bazuinen; en de ark des verbonds des HEEREN volgde hen na;

9 ^j*En wie toegerust was, ging voor het aangezicht der priesteren, die de bazuinen bliezen; 'en de achtertocht volgde de ark na, terwijl men ging en blies met de bazuinen.

10 ^k*Jozua nu had het volk geboden, zeggende: Gij zult niet juichen, ja, gij zult uw stem niet laten horen, en geen woord zal er uit uw mond uitgaan, ^ltot op den dag, wanneer ik tot ulieden zeggen zal: Juicht! dan zult gij juichen.

11 En hij deed de ark des HEEREN rondom de stad gaan, omringende *dezelve* eenmaal; toen kwamen zij *weder* in het leger, en vernachtten in het leger.

12 Daarna stond ^mJozua des morgens vroeg op, en ⁿde priesters droegen de ark des HEEREN.

13 En de zeven priesters, dragende de zeven ramsbazuinen voor de ark des HEEREN, ^ogingen voort, en bliezen met de bazuinen; en de toegerusten gingen voor hun aangezichten, en de achtertocht volgde de ark des HEEREN na, terwijl men ging en blies met de bazuinen.

14 Alzo gingen zij eenmaal rondom de stad op ^pden tweeden dag; en zij keerden *weder* in het leger. Alzo deden zij zes dagen lang.^q

15 En het geschiedde op den zevenden dag,

a Lev. 25:9; Num. 10:1-10; Richt. 7:7,8,15-22; 2 Kron. 13:12; 20:17,19,21; Jes. 27:13; Zach. 4:6. **b** Gen. 2:3; 7:2,3; Lev. 4:6; 14:16; 25:8; Num. 23:1; 1 Kon. 18:43; 2 Kon. 5:10; Job 42:8; Zach. 4:2; Openb. 1:4,20; 5:1,6; 8:2,6; 10:3; 15:1,7; 16:1. **c** Joz. 6:16,20; Ex. 19:19. **d** Richt. 7:20-22; 1 Sam. 4:5; 17:20,52; 2 Kron. 13:15; Jer. 50:15. **e** Jes. 25:12; 30:25; 2 Kor. 10:4,5; Hebr. 11:30. **f** Joz. 6:8,13. **g** Zie bij Joz. 3:3; Ex. 25:14; Deut. 20:2-4; Hand. 9:1. **h** Zie bij Joz. 6:3,4. **i** Num. 32:20. **j** Joz. 6:13; Num. 10:25; Jes. 52:12; 58:8. **k** 2 Sam. 5:23,24; Jes. 28:16; Luk. 24:49; Hand. 1:7. **l** Zie bij Joz. 3:1. **m** Gen. 22:3. **n** Zie bij Joz. 6:6-8. **o** Joh. 2:5-8; 6:10,11; 9:6,7; Hebr. 11:7,8. **p** 1 Kron. 15:26; Matth. 24:13; Gal. 6:9. **q** Joz. 6:3,11,15.

aangegeven voor de heiliging van de sabbat. Het was ook de aanleiding om de tijdsmeting te baseren op het periodiek terugkeren van de zevende dag, zoals dat sindsdien onder de volken gebruikelijk was ([C] Gen. 2:2,3). ^oEen van deze zeven dagen moet een sabbatdag geweest zijn, volgens de Joden was dit de laatste van de zeven waarop de stad werd ingenomen. Omdat zij hierbij in opdracht van God en tot Zijn eer handelden, was hun verovering van de stad op deze dag niet in strijd met het vierde gebod; zoals ook de man die op de sabbatdag zijn 'bedden' droeg tot eer van Christus Die hem genezen had, niet in strijd met dit gebod handelde ([C] Joh. 5:10-18).

¶6:7 Waarschijnlijk zullen de Israëlieten op een zodanige afstand rond Jericho getrokken zijn, dat zij buiten het bereik van de schutters op de muur waren. Het leger moest vooropgaan, en zou alle hindernissen uit de weg moeten ruimen die zij op hun rondgang zouden tegenkomen. Een zo unieke optocht als deze zal ongetwijfeld aanvankelijk grote verbazing en enige consternatie hebben opgewekt onder de inwoners. Maar toen de ene dag na de andere verliep zonder

dat er verder iets gebeurde, gingen zij zich waarschijnlijk veiliger voelen en kregen ze de neiging om dit alles spottend als een onzinnige parade af te doen.

¶6:9 De gewapende mannen liepen voorop. Daarna kwamen de priesters die de bazuinen bliezen, en de priesters die de ark droegen. Zij werden waarschijnlijk gevolgd door het volk in het algemeen, waarbij er enkele personen waren aangewezen om de achterhoede te vormen en ervoor te zorgen dat er geen personen achterbleven.

¶6:10 Dit betekent dat er een diepe stilte in acht moest worden genomen en er geen gesprekken mochten worden gevoerd.

†6:1-14 Wanneer zondaars herhaaldelijk gewaarschuwd worden om te vluchten voor de komende toorn, in hun geweten gealarmeerd en verontrust raken en bezorgd worden over de dreigende wraak, en toch hun hart verhardend, onverbeterlijk blijven en God niet om vrede en vergeving willen vragen, kunnen zij beschouwd worden als personen die onder de ban liggen en tot het verderf gedoemd zijn. In hun dwaze strijd

met de Almachtige zijn ze door niets of niemand te helpen. ^oWanneer de Heere Zijn plannen volvoert met middelen en instrumenten die wij daarvoor *toereikend* achten, hebben we de neiging om niet verder te kijken dan deze middelen, en *Hem* over het hoofd te zien. 'Die alle dingen werkt naar de raad van Zijn wil' (Ef. 1:11). Om dit te voorkomen, wijkt onze Heere soms af van Zijn gewone werkwijze, en maakt Hij gebruik van methoden of instrumenten die op zichzelf totaal niet in staat *lijken* te zijn om het bedoelde resultaat te bereiken, ja daar in feite niet direct mee te maken lijken te hebben ([C] Num. 21:6-9; Ez. 37:1-10; Joh. 9:4-7). Het is echter onze plicht om alleen die middelen te gebruiken die de Heere aanwijst of toestaat, om ons aan Zijn wil te onderwerpen, op Zijn zegen te vertrouwen, en met geduld en zelfverloochening de afloop af te wachten. Dan zullen we ons doel bereiken, voor zover dat werkelijk goed voor ons is. ^oGod scheidt er een bijzonder behagen in om de aandacht van de mensen op Zijn waarheid en Zijn inzettingen te vestigen, om hun geloof en geduld te oefenen, om hen eraan te wennen

dat zij zich vroeg opmaakten, ^amet het opgaan des dageraads, en zij gingen rondom de stad, naar dezelve wijze, zevenmaal; ^balleenlijk op dien dag gingen zij zevenmaal rondom de stad.

16 ^cEn het geschiedde ten zevenden male, als de priesters met de bazuinen bliezen, dat Jozua tot het volk sprak: 'Juicht, want de HEERE heeft ulieden de stad gegeven!

17 ^dDoch stad zal den HEERE verbannen zijn, zij en al wat daarin is; ^ealleenlijk zal de hoer Rachab levend blijven, zij en allen, die met haar in het huis zijn, ^fomdat zij de boden, die wij uitgezonden hadden, verborgen heeft.

18 ^gAlleenlijk dat gijlieden u wacht van het

verbannene, ^hopdat gij u misschien niet verbant, mits nemende van het verbannene, ⁱhet leger van Israël niet stelt tot een ban, ^jnoch datzelve beroert.

19 Maar ^kal het zilver en goud, en de koperen en ijzeren vaten, zullen den HEERE heilig zijn; tot ^lden schat des HEEREN zullen zij komen.

20 Het volk dan juichte, als zij met de bazuinen bliezen; en het geschiedde, als het volk het geluid der bazuin hoorde, zo juichte het volk met een groot gejuich; en ^mde muur viel onder zich, en het volk klom in de stad, een ieder tegenover zich, en zij namen de stad in.

21 ⁿEn zij ^overbanden alles, wat in de stad was,

a Ps. 119:147; Matth. 28:1; 2 Petr. 1:19. b Zie bij Joz. 6:4. c Zie bij Joz. 6:5. d Richt. 7:20-22; 2 Kron. 13:15; 20:22,23. e Joz. 6:22,23; 2:4-6,22; Gen. 12:3; 1 Sam. 15:6; Matth. 10:41,42; 25:40; Hebr. 6:10; 11:31; Jak. 2:25. f Rom. 12:9; 2 Kor. 6:17; Ef. 5:11; Jak. 1:27; 1 Joh. 5:21. g Joz. 7:1,11,12,15; Deut. 7:26; 13:17. h Joz. 7:11,12; 22:18-20; 1 Sam. 14:28-42; Pred. 9:18; Jona 1:12. i Joz. 7:25; 2 Sam. 21:1; 1 Kon. 18:17,18. j 2 Sam. 8:11; 1 Kron. 18:11; 26:20,26,28; 28:12; 2 Kron. 15:18; 31:12; Jes. 23:17,18; Micha 4:13. k 1 Kon. 7:51; 14:26; 2 Kon. 24:13; 1 Kron. 26:20; Neh. 7:70,71; 10:38; Jer. 38:11; Matth. 27:6; Mark. 12:41. l Zie bij Joz. 6:5; 2 Kor. 10:4,5; Hebr. 11:30. m Joz. 9:24,25; 10:28,39; 11:14; Deut. 2:34; 7:2,3,16; 20:16,17; 1 Sam. 15:3,8,18,19; 1 Kon. 20:42; Jer. 48:18; Openb. 18:21.

hun verstand te onderwerpen aan Zijn leer en hun wil aan Zijn gezag, en om hun lof en dank in ontvangst te nemen. Met name bij het bevorderen van de ware godsdienst maakt hij gebruik van middelen en instrumenten die over het algemeen door de hoogmoedigen, de geleerden, de wijzen en de rijken van deze wereld worden veracht. De leer van een gekruisigde Zaligmaker, GOD GEOPENBAARD IN HET VLEES (1 Tim. 3:16), als de enige grond voor de hoop van een zondaar om aangenomen te worden en de enige bron van heiligmakende genade, laat Hij prediken door dienaren die veelal van lage afkomst zijn, zonder uitnemende begaafdheid en zonder de voordelen van grote geleerdheid of welsprekendheid. Hun verschijning en hun spreken is soms zeer eenvoudig, en ze zijn zich van hun onwaardigheid en hun gebreken voor een zo zware en belangrijke taak goed bewust. Maar toch is dit van geslacht op geslacht en van land tot land de gewone methode van de Heere geweest om datgene te bereiken waartoe filosofen, moralisten en wetgevers nooit in staat zijn geweest, namelijk om de mensen die gewoon zijn kwaad te doen, in groten getale te leren goed te doen (Jer. 13:23). De negeerde bazuin waarop door de verachte dienaar des Woords geblazen wordt, het woord des kruises dat dwaasheid is voor degenen die verloren gaan (1 Kor. 1:18), is slechts het teken, het eigenlijke werk is van God ([C] Rom. 1:13-16; 1 Kor. 1:20-31; 2:3-5; 2 Kor. 4:7; 10:1-6). Wanneer dat signaal gegeven wordt in een eenvoudig vertrouwen op 'de uitnemende grootheid Zijner kracht' (Ef. 1:19), wordt dit inderdaad 'krachtig

door God, tot nederwerping der sterkten' van de satan (2 Kor. 10:4). Zo zijn er in de loop der geschiedenis momenten geweest waarop de heidense afgodendienst en het paapse bijgeloof zijn bezweken voor de klank van de ramshoorn, vergezeld van het gejuich – de vurige gebeden – van het ware Israël. ◇ Er zal in de toekomst een periode komen (misschien wel in het begin van het zevende millennium) waarin er met meer vuur, op grotere schaal en met meer succes dan ooit gepredikt zal worden. Dan zullen alle resterende bolwerken van de satan instorten en zullen alle koninkrijken van deze wereld de koninkrijken van onze Heere en van Zijn Christus zijn geworden ([C] Jes. 30:23-25; Openb. 11:15-18). ◇ In de tussentijd blijft het Evangelie verkondigd worden door predikers die enkel de eer van God en het heil van mensenzielen op het oog hebben. De praktijk zal leren dat de 'dwaasheid der prediking' (1 Kor. 1:21) meer gedaan heeft om de enorme toename van losbandigheid en openlijke goddeloosheid te beteugelen en het volk ontzag bij te brengen voor de inzetten en geboden van God, dan alle andere middelen bij elkaar. Ook zal duidelijk worden dat er onder degenen die Christus de Gekruisigde prediken, veel meer grote zondaars nieuwe schepselen zijn geworden die nieuwe levens leiden en zeer nuttige leden van de samenleving zijn, dan onder degenen die een systeem voorstaan dat zij rationeler, wijzer en ruimer van geest achten. Het laatstgenoemde is een verzinsel van mensen en is aan zichzelf overgelaten. Het eerstgenoemde is de inzetten van God en te vergelijken met de

bazuinen die hun geklank laten horen rond de muren van Jericho en die hun doel bereiken door de kracht van Zijn almacht.

¶ 6:16 'Heeft ulieden de stad gegeven': er is nog niet eerder vermeld dat Jozua het volk deze verzekering gaf, en sommigen denken dat hem was opgedragen om de afloop verborgen te houden en zo het geloof en de gehoorzaamheid van het volk nog verder op de proef te stellen ([C] Joz. 3:2-4). ◇ Hij kon deze mededelingen niet zelf aan heel het volk bekendmaken, maar moest hiervoor boodschappers gebruiken om deze op verschillende plaatsen af te kondigen.

¶ 6:17-19 [C] Lev. 27:28,29. ◇ Deze stad was als het ware 'de eerstelingen' van Kanaän en was als zodanig geheel voor de HEERE bestemd. Het enige voordeel dat het volk uit deze overwinning ontving, was de vernietiging van hun vijanden, de heerschappij over het land en de verrijking van het heiligdom. Elk levend wezen moest worden gedood, met als enige uitzondering Rachab en degenen die in haar huis hun toevlucht hadden gezocht. Alle buit die niet door het vuur verteerd was, moest bij de schat van de HEERE gevoegd worden. Als een Israëliet zich ook maar het geringste deel van de buit toe-eigende, zou de vloek van Jericho op hem en op de legerplaats van Israël rusten, totdat hij en alles wat bij hem hoorde volkomen vernietigd was ([C] Joz. 7; Deut. 7:25,26; 1 Sam. 15:1-3,8,9,22,23; 1 Kon. 20:41,42). Alles moest een plechtig en ontzagwekkend offer zijn aan het recht van God over een volk dat de maat van zijn ongerechtigheden had volgemaakt.

van den man tot de vrouw toe, van het kind tot den oude, en tot den os, en het klein vee, en den ezel, door de scherpte des zwaards.

22 ^aJozua nu zeide tot de twee mannen, de verspieters des lands: Gaat in het huis der vrouw, der hoer, en brengt die vrouw van daar uit, met al wat zij heeft, ^bgelijk als gij haar gezwoeren hebt.

23 Toen gingen de jongelingen, de verspieters, daarin en ^cbrachten er Rachab uit, en haar vader, en haar moeder, en haar broeders, en al wat zij had; ook brachten zij uit al haar huisgezinnen, en zij ^dstelden hen buiten het leger van Israël.

24 De stad nu ^everbrandden zij met vuur, en al wat daarin was; ^falleenlijk het zilver en goud, mitsgaders de koperen en ijzeren vaten, gaven zij tot den schat van het huis des HEEREN.

25 ^aDus ^bliet Jozua de hoer Rachab leven, en het huisgezin haars vaders, en al wat zij had; en ^czij heeft gewoond in het midden van Israël ^dtot op dezen dag, omdat zij de boden verborgen had, die Jozua gezonden had, om Jericho te verspieden.

Jericho vervloekt

26 ^aEn ter zelve tijd ^bbezwoer hen Jozua, zeggende: ^cVervloekt zij die man voor het aangezicht des HEEREN, die zich opmaken en deze stad Jericho bouwen zal; dat hij ze grondveste op zijn eerstgeborenen zoon, en haar poorten stelle op zijn jongsten zoon!

27 ^aAlzo was ^bde HEERE met Jozua; en ^czijn gerucht liep door het ganse land.⁺

a Joz. 6:17; 2:1 e.v. b Joz. 2:12-14,17-20; 9:15,18-20; 2 Sam. 21:2,7; Ps. 15:4; Ez. 17:13,16,18,19. c Joz. 2:18; Gen. 12:2; 18:24; 19:29; Hand. 27:24; Hebr. 11:7. d Num. 5:2,3; 31:19; Hand. 10:28; 1 Kor. 5:12; Ef. 2:12. e Joz. 8:28; Deut. 13:16; 2 Kon. 25:9; Openb. 17:16; 18:8. f Zie bij Joz. 6:19. g Joz. 11:19,20; Richt. 1:24,25; Hand. 2:21. h Matth. 1:5; i Zie bij Joz. 4:9. j Num. 5:19-21; 1 Sam. 14:24 e.v.; 1 Kon. 22:16; Matth. 26:63; Hand. 19:13. k 1 Kon. 16:34; Mal. 1:4. l Joz. 1:5,9; Gen. 39:2,3,21; Deut. 31:6; Matth. 18:20; 28:20; Hand. 18:9,10; 2 Kor. 13:13; 2 Tim. 4:7,22. m Joz. 9:9; 1 Sam. 2:30; 2 Sam. 7:9; Matth. 4:24; 14:1.

¶ 6:21 De Kanaänieten waren rijp voor het verderf, en het behaagde de HEERE om Zijn wraak over hen niet te voltrekken door een pestilentie, een hongersnood, een aardbeving, een zondvloed of door vuur uit de hemel, maar om de Israëlieten hierbij als de scherprechters van Zijn wraak te laten optreden, ter waarschuwing en ter lering van hen, en van allen die deze geschiedenis later zouden lezen. Als Hij een engel had gevormd om hen te doden, zoals dat geschied was met het leger van Sanherib, wie zou Hem van onrecht of wreedheid hebben beschuldigd ([C] 2 Kon. 19:35)? Bij algemene rampen worden er ook kleine kinderen getroffen; zo sterven er jaarlijks tienduizenden op jammerlijke wijze. Nu zijn er twee mogelijkheden: God staat buiten deze rampen en heeft ze niet gewild (een opvatting die in gesprekken over deze onderwerpen dikwijls gesuggereerd wordt, en niet ver van atheïsme af ligt), of ze zijn door Hem beschikt en worden door Hem bestuurd en zijn met een volmaakte rechtvaardigheid en goedheid niet in strijd. Welk onrecht zou er dan bestaan in Zijn bevel om een schuldig geslacht te vernietigen door het zwaard van Zijn volk? En van welk onrecht zouden de Israëlieten beschuldigd kunnen worden als zij slechts gehoorzamen aan Zijn uitdrukkelijk bevel, dat ook nog door onloochenbare wonderen wordt bekrachtigd? Het is duidelijk dat de hand van God in deze ongewone gebeurtenissen veel meer wordt opgemerkt dan wanneer

Hij Zijn vijanden op de gewone manier door tweede oorzaken zou hebben verdelgd; dat blijkt wel uit de bezwaren en luide protesten van ongelovigen. Zo komt ook de verderfelijke van de zonde, en de toorn van God jegens zondaars, en Zijn macht en vastbeslotenheid hen te straffen, duidelijker en indrukwekkender aan het licht. Eenieder die door het lezen van deze vreselijke oordelen tot een diep besef van de verderfelijke van de zonde gekomen is, en de waarschuwing ter harte heeft genomen om zich te bekeren in Gods genade te zoeken, zal tot in eeuwigheid Gods wijsheid en goedheid roemen in Zijn beschikkingen die bij de onboetvaardigen en ongelovigen juist tot godslasteringen geleid hebben ([C] Joz. 6:2; Num. 31:2).

¶ 6:22,23 Omdat het huis van Rachab op de stadsmuur stond, was het intact blijven ervan een teken van Gods bijzondere zorg. Als God het gewild had en de muur ook op die plaats zou zijn ingestort en zij op die wijze om het leven was gekomen, zou de eed die de verspieters namens Israël hadden afgelegd, niet geschonden zijn ([C] Joz. 2:12-20). Haar geloof had haar behouden, en de verlossing die haar nu was geschonken, was een onderpand van de eeuwige gelukzaligheid. Eerst viel haar de eer ten deel het middel te zijn waardoor haar familie behouden werd, later werd zij een vrouw en moeder in Israël en een voorouder van David en Christus! Zij moest echter met haar familie buiten de legerplaats van Israël blijven totdat

zij overeenkomstig de wet gereinigd waren.

¶ 6:25 'Omdat zij de boden verborgen had': Dit kwam niet louter uit menslievendheid voort, maar was een edele daad van moedig geloof. *Bp. Patrick*.

¶ 6:26 Jericho was met de ban geslagen en moest voor altijd een woestijn blijven. Als een man het zou wagen de stad te herbouwen, zou hij dat op eigen risico doen ([C] 1 Kon. 16:34). Waarschijnlijk heeft Jozua het volk, via hun oversten en oudsten, bij edele laten verbinden om Jericho een puinhoop te laten blijven.

¶ 6:27 Geen wonder dat de aanvoerder, voor wie de rivier gespleten werd en de sterke stadsmuren zonder zichtbare oorzaak instortten, zelfs bij de vijanden een grote reputatie kreeg. Jozua kon hierover schrijven, omdat hij reeds al de eer aan de HEERE God van Israël gegeven had.

+ 6:15-27 Om de zegenrijke uitwerkingen van het Evangelie te kunnen zien, moeten de dienaren van Christus zich stipt aan de instructies van hun Heere houden, om Zijn zegen bidden, daarnaar uitzien en daarop wachten, en zich niet laten ontmoedigen, ook al lijken ze nog zo lang tevergeefs gewerkt te hebben. Zij moeten in de prediking volharden, gelegen of ongelegen (2 Tim. 4:2), en elke gelegenheid aangrijpen om het woord te verkondigen, maar bij uitstap op de dag des Heeren. Zij moeten geen notitie nemen van de ongegronde beschimpingen, spot en laster van tegen-

1450 v.Chr.

Achan neemt van de vervloekte dingen; en Israël wordt voor Ai verslagen, 1-5. Jozua vernedert zich met de oudsten, en klaagt tegen God, 6-9; Die de oorzaak laat zien, en hem aanwijzingen geeft hoe hij moet handelen, 10-15. Achan, op wie het lot viel, bekent zijn misdaad, 16-23. Hij en allen die bij hem horen, worden gestenigd en verbrand, 24-26.

Israël voor Ai geslagen

7¹ *Maar de kinderen Israëls ³overtraden door overtreding met het verbannene; ^bwant ^cAchan, de zoon van Charmi, den zoon van Zabdi, den zoon van Zerach, uit den stam van Juda, ^dnam van het verbannene. Toen ontstak ^ede toorn des HEEREN tegen de kinderen Israëls.

2 *Als Jozua mannen zond van Jericho naar Ai, dat bij ⁸Beth-aven ligt, aan het oosten van

a Joz. 22:16; 2 Kron. 24:18; Ezra 9:6; Dan. 9:7. b Joz. 22:20. c 1 Kron. 2:6,7. d Zie bij Joz. 6:17,18. e Joz. 22:18; 2 Sam. 24:1; 1 Kron. 21:7; Pred. 9:18; Jona 1:7; 1 Kor. 5:1-6; Hebr. 12:15,16. f Joz. 12:9; Gen. 12:8; Neh. 11:31, Aja. g Joz. 18:12; Gen. 28:19; Hos. 4:15.

standers, maar er wel voor waken dat zij geen aanleiding daartoe geven. De gelovigen die de blijde klanken van het Evangelie kennen, moeten hun instemming betuigen door trouw de woordverkondiging bij te wonen, en moeten hun best doen om de handen van de predikers te versterken en hun hart te bemoedigen, door ook in hun gezinnen over deze dingen te spreken en een heilig voorbeeld te zijn. Ook zouden zij allen vurig en volhardend moeten bidden om Gods zegen op het werk van hun predikanten. ^oEchter, hetzelfde Evangelie dat de zaligheid voor de grootste zondaars verkondigt, zal tevens de reden zijn waarom het oordeel over de hardnekkige en onboetvaardige zondaars verzuward en versneld wordt. Juist wanneer zij zich het veiligst en onbezorgdst voelen, is het gevaar van een 'haastig verderf' voor hen het grootst (1 Thess. 5:3). ^pWaar de Heere geloof gegeven heeft, zal Hij te Zijner tijd de verlossing volkomen maken. Als er in een familie één persoon Zijn genade mag ontvangen, wordt deze dikwijls het bevoorrechte instrument om de anderen in diezelfde zegen te laten delen. ^qOok de zwaarste oordelen van God, hoe veel moeite men daar nu ook mee mag hebben, zullen op de dag wanneer de geheimen van alle harten onthuld zullen worden, volkomen rechtvaardig blijken te zijn. ^rAls er iemand waardig geacht wordt om een instrument in het werk van de Heere te zijn, dient hij de eer van God de eerste plaats te geven, en moet hij geduldig afwachten op welke wijze en wanneer hij daarvoor genadig beloofd zal worden. Een hebzuchtige en zelfzuchtige belijder of prediker, die meer oog heeft voor zijn eigen belang dan voor de eer van God, is niet alleen zelf vervloekt, maar is ook een vloek voor de samenleving of de gemeente waar hij deel van uitmaakt. ^sWat aan God gewijd is, kan nooit verloren gaan; en wat in Zijn dienst besteed wordt, is niet verspild. Ook niet de geringste daad van vriendelijkheid die om Zijnen wil jegens iemand van Zijn volk

bewezen wordt, zal onbeloofd blijven. ^tHoe ondoordringelijk is de wijsheid van Gods raadsbesluiten! Rijke genade voor sommigen van de grootste zondaars, terwijl over de anderen Zijn toorn wordt uitgestort! Zowel Zijn zaligheid als Zijn vloek is voor eeuwig, en wee de mens die probeert de herinneringen uit te wissen of de getuigenissen te ontcrachten die de Heere gegeven heeft over Zijn afschuw van de zonde en Zijn toorn jegens onboetvaardige zondaars!

^u7:1 Wat aanvankelijk zo veelbelovend leek, is dikwijls door de zonden van het volk tenietgedaan. Hier is echter door de zonde van één mens Gods toorn over heel het volk gekomen ([C] Joz. 22:20)! ^vIn strijd met het uitdrukkelijk bevel van God en met verachting van Zijn vreselijke vloek ([C] Joz. 6:17-19), had Achan het gewaagd om zich een deel van de buit toe te eigenen. De verleiding was sterk, en er is meer reden tot verwondering dat er niet meer zich hieraan schuldig gemaakt hadden, dan dat deze ene man dat gedaan had. Israël was arm in vergelijking met de Kanaänieten, en de schatten van Jericho waren zeer aantrekkelijk. Toen de tabernakeldienst nog maar net aangevangen was, zagen we reeds een treffend voorbeeld van de strengheid van het Goddelijk recht ([C] Lev. 10:1-3). Hier, bij het begin van de oorlogen van Kanaän, hebben we nog een voorbeeld, en bij de aanvang van de christelijke kerk komen we iets dergelijks tegen ([C] Hand. 5:1-11). In al deze gevallen was het duidelijk de bedoeling om bij de mensen meer eerbied en ontzag voor God en meer behoedzaamheid bij te brengen, en te voorkomen dat de legerplaats van Israël of de kerk van God ontsierd zou worden door het kwaad in het algemeen en huichelarij in het bijzonder. ^wOpdat Jozua, de oudsten en elke Israëliet door het voorbeeld van Achan tot grotere waakzaamheid zouden worden aangespoord, werd hun te kennen gegeven dat bij deze zware misdaden de schuld van een individueel persoon als een nationale zonde

zou worden beschouwd totdat deze zonde aan het licht gekomen en bestraft was. Zij vormden immers samen één lichaam, en als een deel van dat lichaam door een zo vreselijke ziekte werd aangetast, zou heel het lichaam daarvan de schade ondervinden en in gevaar komen.

^x7:2 [C] Gen. 12:8; 28:19. ^yBeth-El, dat *het huis van God* betekent, schijnt later Beth-aven genoemd te zijn (*huis van ijdelheid*) toen daar het gouden kalf werd geplaatst om aanbeden te worden. Waarschijnlijk was de naam Beth-aven echter veel ouder dan die gebeurtenis, en was er in de dagen van Jozua in de omgeving van Beth-El ook een stad of een stuk land dat die naam droeg (Joz. 18:12). ^zSommige geleerden zijn ervan overtuigd dat aan elk van deze steden, voordat ze werden aangevallen, vredesvoorwaarden werden aangeboden, in overeenstemming met de wet van Mozes ([C] Deut. 20:10-18). In die wet staan echter verschillende bepalingen die alleen toepasbaar zijn op steden van andere volkeren, en niet op de steden van Kanaän die met de ban waren geslagen. Van genoemde veronderstelling is in de geschiedenis ook niets terug te vinden. ^{aa}De Israëlieten moesten de Kanaänieten vrede aanbieden en hun levens sparen, op voorwaarde dat zij voorgoed uit het land zouden emigreren; of ze moesten de afgodendienst opgeven en zich houden aan de godsdienstige beginzelen zoals die door Noach waren aangegeven (de zgn. 'Noachitische Gebeden'), hun grondgebieden en hun onderlinge verbondenheid opgeven, en zich als slaven aan de Israëlieten onderwerpen. Want het is duidelijk dat zij geen afgoderij konden tolereren, en ook geen gelijkwaardig verbond konden sluiten, waarbij verondersteld moest worden dat de afgoden die werden aanbeden als de beschermgoden van de tegenpartij, getuigen van dat verbond zouden zijn en het zouden sanctioneren. Ook was het duidelijk dat zij hen hun steden en landerijen niet konden laten behouden, omdat de grote ИЕHOВАH die aan de Israëlieten

Beth-El, zo sprak hij tot hen, zeggende: ^aTrekt opwaarts en bespiedt het land. Die mannen nu trokken op en bespieden Ai.

3 ^aDaarna keerden zij weder naar Jozua, en zeiden tot hem: Dat het ganse volk niet optreke, dat er omtrent twee duizend mannen, of omtrent drie duizend mannen optrekken, om Ai te slaan; ^bvermoei daarheen al het volk niet; want zij zijn weinige.

4 Alzo trokken derwaarts op van het volk omtrent drie duizend man; ^cdewelke vloten voor het aangezicht der mannen van Ai.

5 En de mannen van Ai sloegen van dezelve omtrent zes en dertig man, en vervolgden hen van voor de poort tot Schebárim toe, en sloegen hen in een afgang. ^dToen versmolt het hart des volks, en het werd tot water.

6 ^aToen ^everscheurde Jozua zijn klederen, en ^fviel op zijn aangezicht ter aarde, voor de ark des HEEREN, ^gtot den avond toe, hij en de oudsten van Israël; en zij ^hwierpen stof op hun hoofd.

7 En Jozua zeide: Ach, Heere HEERE! ⁱwaarom hebt Gij dit volk door de Jordaan ooit doen gaan, om ons ^jte geven in de hand der Amorieten, om ons te verderven? ^kOch, dat wij toch tevreden geweest ^len gebleven waren aan gene zijde van de Jordaan!

8 Och, Heere! ^mwat zal ik zeggen, nademaal dat Israël voor het aangezicht zijner vijanden den nek gekeerd heeft?

9 Als het de Kanaänieten, en alle inwoners des lands ⁿhoren zullen, zo zullen zij ons ^oomsingelen, en onzen naam uitroeien van de aarde; ^pwat zult Gij dan Uw groten Naam doen?*

a Joz. 2:1; Spr. 20:18; 24:6; Matth. 10:16; Ef. 5:15. b Spr. 13:4; 21:25; Luk. 13:24; Hebr. 4:11; 6:11,12; 2 Petr. 1:5,10. c Lev. 26:17; Deut. 28:25; 32:30; Jes. 30:17; 59:2. d Zie bij Joz. 2:9,11; 5:1; Lev. 26:36; Ps. 22:15; Jes. 13:7. e Gen. 37:29,34; Num. 14:6; 2 Sam. 13:31; Ezra 9:3,5; Esth. 4:1; Job 1:20; Hand. 14:14. f Num. 16:22,45; 2 Sam. 12:16. g Richt. 20:23,26; 21:2; 2 Sam. 1:12. h 1 Sam. 4:12; 2 Sam. 13:19; Neh. 9:1; Esth. 4:1; Job 2:12; Ez. 27:30; Jona 3:6; Micha 1:10. i Ex. 5:22,23; Num. 14:3; 2 Kon. 3:10; Ps. 116:11; Jer. 12:1,2; Hebr. 12:5. j Ex. 14:11,12; 17:3; Num. 20:4,5; Matth. 17:17,20; Mark. 8:17,18. k Ex. 16:3. l Zie bij Joz. 1:2-4. m Ezra 9:10; Hab. 2:1; Rom. 3:5,6. n Ex. 32:12; Num. 14:13. o Ps. 83:5; 124:2,3. p Deut. 32:27; Ps. 106:6-8; Ez. 20:9; Joël 2:17; Joh. 12:28.

ten als hun eigendom had toegewezen. Dat de Kanaänieten, als zij de afgodendienst hadden opgegeven en zich aan slavernij of emigratie hadden onderworpen, voor de verdelging gespaard hadden kunnen blijven, wordt bevestigd door de volgende opmerkelijke passage. "Vele dagen voerde Jozua krijg tegen al deze koningen. Er was geen stad die vrede maakte met de kinderen Israëls, behalve de Hevieten, inwoners van Gibeon; zij namen ze alle in door krijg. Want het was van den HEERE, hun harten te verstokken, dat zij Israël met oorlog tegemoet gingen, opdat hij hen verbannen zoude, dat hun geen genade geschiedde, maar opdat hij hen verdelgen zoude, gelijk als de HEERE Mozes geboden had". *Graves over de Pentateuch* (vol. 2, p. 38-45) ([C] Joz. 11:19,20). \diamond Het lijkt dus duidelijk dat de Kanaänieten, of sommigen van hen, als zij uit eigen beweging gevraagd hadden om vrede of om hun leven te sparen, op de hier vermelde voorwaarden, zij gespaard zouden kunnen zijn. Want de Israëlieten hadden geen volmacht om degenen die, op de vlucht voor het zwaard van Jozua, naar andere landen trokken, te achtervolgen. Ook hebben andere leiders of koningen van Israël later niet geprobeerd om het onderworpen restant van de oude inwoners te verdelgen ([C] 1 Kon. 9:20-22). \diamond De veronderstelling dat deze voorwaarden tevoren aan hen zouden moeten worden aangeboden, heeft echter geen Schriftuurlijk fundament ([C] Joz. 9:3-5,14,15).

‡7:3-5 De verovering van Jericho

was gemakkelijk geweest en had het volk aangemoedigd om op groot succes te hopen, daar de macht van de HEERE voor hen streed. Ze waren echter ook hun vijand gaan geringschatten en hadden de neiging om zichzelf te ontzien, in de verwachting dat de HEERE wel alles voor hen zou doen zonder gebruik te maken van de daartoe geëigende middelen. Zelfs Jozua lijkt nu zijn plannen te hebben opgesteld zonder de HEERE om raad te vragen ([C] Joz. 9:14,15; Num. 27:21). Die alle partijen hun gang liet gaan om zodoende de zonde van Achan aan het licht te brengen en te bestraffen. Nu de HEERE hen had verlaten, was er voor hen geen succes mogelijk, maar ook onder deze omstandigheden moesten we oog hebben voor Zijn voorzienigheid. De nederlaag van het gehele leger zou immers veel ontmoedigender zijn geweest dan dat van een kleine legereenheid. Nu ze echter aan zichzelf waren overgelaten, verloren ze alle moed en vluchtten ze in paniek. Het verlies was weliswaar betrekkelijk klein, maar niettemin waren ze hierdoor buitengewoon ontmoedigd.

‡7:6-9 Jozua en de oudsten van Israël beschouwden deze nederlaag terecht als een Goddelijke terechtwijzing, en gaven voor de ark van de HEERE op gepaste wijze uitdrukking aan hun verdriet en ootmoed, door een uiterst zelfvernederende houding en de gebruikelijke tekenen van een groot verdriet [MR]. Ook waren de pleitgronden in het gebed van Jozua uitnemend, en als hij zijn zorg te kennen geeft over de eer van God, zelfs

nog meer dan over het lot van Israël, dan is dit de taal van 'de Geest der aaneming tot kinderen' (Rom. 8:15) ([C] Ex. 32:11-14; Num. 14:13-19). Toch was zijn gebed ook met veel zwakheid vermengd. Hij beschouwde deze tegenslag als een voorteken van een totale nederlaag. Hij vroeg waartoe de HEERE hen over de Jordaan had gebracht, en offerde zelfs de gedachte dat dit gebeurd was om hen in de handen van de Amorieten over te leveren. Dit waren bewijzen van ongeloof, die weliswaar te verklaren zijn, maar niettemin totaal onrechtvaardig waren, vooral nu hij nog maar kort tevoren zulke duidelijk beloften en zulke wonderbaarlijke successen had ontvangen. Pogingen om Jozua te verdedigen door zijn uitspraken af te zwakken, zouden een schril contrast vormen met de onpartijdigheid van de geschiedschrijver.

‡7:1-9 Wanneer de mensen door hun zware zonden de Heere tot toorn verwekken, laat Hij hen gewoonlijk hun gang gaan met hun foute plannen. Zo worden zij door hun eigen zonden afgestraft. \diamond Als het volk van God iets onderneemt zonder om Zijn wil en Zijn hulp te vragen, hoeft het niet op succes te rekenen ([C] Spr. 3:5,6). Datzelfde geldt wanneer zij aan gemakzucht en een ijdel vertrouwen hebben toegegeven, of wanneer zij God verzocht hebben door geen gebruik te maken van de geëigende middelen. Maar de menselijke natuur is geneigd om van het ene uiterste naar het andere te gaan. Evenals kleine kinderen worden wij vaak opgetogen

Achans misdaad en straf

10 ^aToen zeide de HEERE tot Jozua: Sta op; ^awaarom ligt gij dus neder op uw aangezicht?

11 ^bIsraël heeft gezondigd; en zij hebben ook Mijn verbond, hetwelk Ik hun geboden had, ^covertreden; en ook hebben zij van ^dhet verbanne genomen, en ook ^egestolen, en ook ^fgelogen, en hebben het ook ^gonder hun gereedschap gelegd.

12 Daarom zullen ^hde kinderen Israëls niet kunnen bestaan voor het aangezicht hunner vijanden; zij zullen den nek voor het aangezicht hunner vijanden keren; want ⁱzij zijn in den ban. Ik zal voortaan ^jniet meer met ulieden zijn, tenzij gij den ban uit het midden van ulieden verdelgt.

13 ^kSta op, ^lheiligt het volk, en zeg: Heiligt u tegen morgen; want also zegt de HEERE, de God van Israël: Er is 'een ban in het midden van u, Israël! gij zult niet kunnen bestaan voor het aan-

gezicht uwer vijanden, totdat gij den ban ^mwegdoet uit het midden van u.

14 Gij zult dan in den morgenstond aankomen naar uw stammen; en het zal geschieden, ⁿde stam, welken de HEERE geraakt zal hebben, die zal aankomen naar de geslachten, en welk geslacht de HEERE geraakt zal hebben, dat zal aankomen bij huisgezinnen, en welk huisgezin de HEERE geraakt zal hebben, dat zal aankomen man voor man.

15 En het zal geschieden, ^odie geraakt zal worden met den ban, die zal met vuur verbrand worden, hij en al wat hij heeft; omdat ^phij het verbond des HEEREN overtreden heeft, en omdat hij dwaasheid in Israël ^qgedaan heeft.

16 Toen ^rmaakte zich Jozua des morgens vroeg op, ^sen deed Israël aankomen naar zijn stammen; en de stam van Juda werd geraakt.

17 Als hij het ^tgeslacht van Juda deed aankomen, zo raakte hij het geslacht van Zarchi. Toen

a Ex. 14:15; 1 Sam. 15:22; 16:1; 1 Kron. 22:16. b Zie bij Joz. 7:1,20,21. c Joz. 23:16; Deut. 17:2; Richt. 2:20; 2 Kon. 18:12; Jes. 24:5; 50:12; Jer. 31:32; Hos. 6:7. d Zie bij Joz. 6:18,19. e Mal. 3:8,9; Matth. 22:21. f 2 Kon. 5:25,26; Joh. 12:5,6; Hand. 5:12,9; Hebr. 4:13. g Lev. 5:15; Hab. 2:6; Zach. 5:4. h Joz. 22:18-20; Num. 14:45; Ps. 5:5,6; Spr. 28:1; Jes. 59:2; Hab. 1:13. i Joz. 6:18; Deut. 7:26. j Jer. 6:8; 23:33; Hos. 9:12. k Joz. 3:5; Ex. 19:10-15; Klgl. 3:40,41; Joël 2:16,17; Zef. 2:12. l Zie bij Joz. 7:11. m 2 Kron. 28:10; Matth. 7:5. n 1 Kor. 5:1-6,11-13. o Joz. 7:17,18; 1 Sam. 10:19-21; 14:41,42; Spr. 16:33; Jona 1:7; Hand. 1:24-26. p Joz. 7:25,26; Deut. 13:15,16; 1 Sam. 14:38,39. q Zie bij Joz. 7:11. r Zie bij Joz. 3:1. s Zie bij Joz. 7:14. t Zie bij Gen. 38:30; Zera; Num. 26:20; 1 Kron. 2:4-7.

door een klein succes en menen dat wij alles mee hebben. En wanneer het de Heere behaagt om ons te vernederen en ons zelfvertrouwen te beteugelen door iets op onze weg te brengen waardoor wij ontmoedigd worden, vervallen wij gemakkelijk tot wanhoop en verwachten wij de rampzaligste gevolgen! ^oAls wij echter iets hebben ondernomen wat tot onze plicht behoort en overeenkomstig de wil van God is, en daarbij tegenslag ondervinden, moeten wij ons voor Hem verootmoedigen, ons hart voor Zijn genadetroon uitstorten en vragen waarom Hij met ons twist (Job 10:2). Dan moeten we ons beroepen op Zijn beloften en de eer van Zijn grote Naam die zich aan onze zaak verbonden heeft, wat er ook verder met ons en onze nietswaardige namen zal gebeuren. ^oMaar ook in de gebeden van de beste mensen is dikwijls nog veel te vinden wat verkeerd is en waarvoor Hij hen dikwijls terechtwijst. Dat doet Hij vooral wanneer zij zich ondankbaar tonen over eerder ontvangen weldaden, opstandig zijn onder hun beproevingen of de moed verliezen en twijfelen aan Zijn trouw en Zijn goede bedoelingen met hen zoals Hij die in Zijn beloften heeft kenbaar gemaakt.

^o7:10-12 De HEERE liet in Zijn genade merken dat Hij een welgevalen had in de verootmoediging en de ge-

beden van Jozua, maar tegelijkertijd gaf Hij hem een milde berisping voor zijn moedeloosheid en ongelooft. Jozua had hier nu voldoende tijd aan besteed, er lag voor hem als de hoogste gezagsdrager ander werk te wachten, en als hij dat naar behoren volbracht, zou hij op meer succes kunnen rekenen ([C] Ezra 10:2-5). ^oDe HEERE was niet in gebreke gebleven om Zijn beloften na te komen, en het ontbrak Hem ook niet aan de macht om Zijn volk te helpen. Zij hadden echter gezondigd door zich een gedeelte van de verbannen buit van Jericho toe te eigenen. Daarmee hadden zij zich aan de toorn van God blootgesteld en waren ze Zijn bescherming kwijtgeraakt. Deze misdaad was zo groot dat, als de schuldige niet openlijk tot een voorbeeld werd gesteld, dit als een verbreking van het verbond zou worden uitgelegd en de HEERE het volk niet langer nabij zou zijn ([C] Joz. 7:1; 6:17-19).

^o7:13-18 De HEERE wees de schuldige niet rechtstreeks aan, maar bracht geleidelijk aan meer licht op de zaak, opdat zowel de gezagsdragers als het volk zouden leren een wakend oog over elkaar te houden. De tijd die aan dit proces besteed werd, zou het geheel ook een plechtiger karakter geven en hen aanzetten tot een grondiger zelfonderzoek en heiliging door

middel van de methoden die in de wet daartoe waren aangegeven ([C] Joz. 3:5). De beslissing schijnt vervolgens door het lot gevallen te zijn, waarbij men zich beriep op de HEERE, Die immers alle harten doorzoekt ([C] Spr. 16:33). ^oHet moet Achan wel sterk hebben aangegrepen dat hij moest zien hoe hij uiteindelijk door het ene na het andere lot werd aangewezen als de persoon door wiens schuld Gods toorn tegen Israël ontstoken was ([C] 1 Sam. 14:36-44; Jona 1:7-10). ^oMen kan zich afvragen waarom Achan, die immers zijn schuld kende, niet gevlucht is. Hij zou echter alleen zijn toevlucht kunnen zoeken bij de onder de ban liggende Kanaänieten, en zou bovendien het grote gevaar lopen bij een dergelijke poging te worden betrapt. Waarschijnlijk hebben Jozua en de oudsten de zaak ook pas op de morgen van de uitslag openbaar gemaakt. ^oSommigen denken dat Achan diep berouw had en zijn vonnis in onderworpenheid aan het Goddelijk recht afwachtte. In dat geval zou hij echter reeds direct zijn schuld beleden hebben. ^oDe stam, die familie en de ouders van de overtreder werden met grote nauwkeurigheid vastgesteld, opdat de schande van deze daad niet op anderen met dezelfde naam zou rusten [MR].

hij het geslacht van Zarchi deed aankomen, man voor man, zo werd Zabdi geraakt;

18 Welks huisgezin als hij deed aankomen, man voor man, zo ^awerd Achan geraakt, de zoon van Charmi, den zoon van Zabdi, den zoon van Zerach, uit den stam van Juda.*

19 ^aToen zeide Jozua tot Achan: ^bMijn zoon! ^cGeef toch den HEERE, den God van Israël, de eer, en ^ddoe voor Hem belijdenis; en ^egeef mij toch te kennen, wat gij gedaan hebt, verberg het voor mij niet.

zo ^aAchan nu antwoordde Jozua, en zeide:

a Num. 32:23; 1 Sam. 14:42; Spr. 13:21; Jer. 2:26; Hand. 5:1-10. b 2 Tim. 2:25; Tit. 2:2; Jak. 1:20; 1 Petr. 3:8,9. c 1 Sam. 6:5; Jes. 42:12; Jer. 13:16; Luk. 17:18; Joh. 9:24; Openb. 16:9. d Num. 5:6,7; 2 Kron. 30:22; 33:12; Ps. 32:5; 51:5; Spr. 28:13; Jer. 3:12,13; Dan. 9:4; 1 Joh. 1:8-10. e 1 Sam. 14:43; Jona 1:8-10.

† 7:10-18 Het is niet voldoende om de strijdkrachten weer op sterkte te brengen, de lafaards te straffen, de helden te belonen, de soldaten moed in te spreken, en de volgende aanval met meer bekwaamheid en behoedzaamheid uit te voeren. Het probleem is niet daarin gelegen, maar in het feit dat Israël gezondigd heeft en God getergd is. Succes is onmogelijk zolang Zijn gramschap niet is weggenomen en het verbannene niet uit de legerplaats verwijderd is. ◇ Als christelijke landen perioden doormaken van algemene rampen en gevaren, dienen zij zich allereerst te beijveren voor een hervorming, en notoire misdadigers voor het gerecht te brengen en te bestraffen, vooral als het gaat om mensen die zich verrijkt hebben door heiligschennis, meeneed, moord, onderdrukking of illegale handel. Zolang er zulke misdadigers vrijuit gaan en er niets doeltreffends is ondernomen om de nationale schuld te verzoenen door het vonnissen van degenen die door hun brutale misdaden de toorn van God over een schuldig land hebben gebracht, is er weinig reden tot verwondering als de inwoners van dat land voor hun vijanden vluchten, en is er weinig hoop dat God hun nog langer nabij zal zijn, ondanks hun bidden en vasten. Deze zaken zijn in protestantse landen zozeer veronachtzaamd, dat zij aan onderlinge twisten overgegeven zijn, en instrumenten zijn geworden om elkaar te kastijden, in plaats van zich te verenigen en met succes de aanvallen van hun gemeenschappelijke vijanden af te slaan. ◇ Kunnen wij ons dat in alle ernst ook niet afvragen met betrekking tot het succes van het Evangelie en de staat van ons godsdienstige leven? Wij moeten vrezen dat men zich dikwijls meer heeft ingezet om de belangen van de ene partij tegenover de andere te steunen, dan dat men zich beijverd heeft voor de belangen van de ware vroomheid tegenover ongeloof, losbandigheid en formalisme; en dat in deze strijd mensen die in andere opzichten gewetensvol zijn, niet alleen de aangeboden steun hebben aanvaard van mensen die niet zoveel verschillen van de hebzuchtige en heiligschennende

Achan, maar die hulp zelfs actief gezocht hebben. Het is wel duidelijk dat men in gebreke is gebleven om personen die onmiskenbaar verslaafd zijn aan hebzucht, wereldse begeerten en 'de grootsheid des levens' (1 Joh. 2:16), onder de tucht te stellen of uit te sluiten; en om hun geweten zodanig te confronteren met het oordelende woord van God (Hebr. 2:14), dat zij werkelijk gaan begrijpen dat hun onderschrijven van de leer van het Evangelie, hun bijwonen van Gods inzettingen en hun ondersteuning van Zijn dienaren nooit hun ziel zal kunnen redden, maar dat hun afgoden moeten worden ontroond en hun hart en leven moet worden vernieuwd door Zijn bekerende genade. Er is reden om te vrezen dat er zich in veel van onze gemeenten Achans bevinden, die door hun levenswandel maken dat de mensen vooringenomen raken tegen de waarheid, en zodoende op een verborgen wijze de bediening van het Evangelie ernstig wordt bemoeilijkt. De Heere zal niet langer met ons zijn als wij niet ons best doen om zulke mensen, onpartijdig en zonder aanzien des persoons, van de gemeente af te zonderen. Wij zouden eens ernstig moeten nagaan of de huidige beklagenswaardige verdeeldheid onder de belijders van de evangelische waarheid, het geringe succes van het Evangelie in vergelijking met vroegere tijden, en de uiterst alarmerende toename van openlijk ongeloof, niet in grote mate te wijten zijn aan dezelfde oorzaak als de nederlaag van Israël bij Ai. ◇ Allereerst dienen we echter ons eigen hart te onderzoeken en zorgvuldig na te gaan of daar niet iets van het verbannene te vinden is, dat door God gezien en verfoeid wordt; een boezemzonde die door ons wordt gekoesterd, een onrechtmatig verkregen winst die wij 'onder onze eigen spullen' hebben gelegd; alles wat wij God en de armen hebben onthouden om onze gierigheid of ons verlangen naar luxe en naar 'de grootsheid des levens' te bevredigen. Als dit het geval is, hoeft het ons niet te verwonderen dat onze ziel of onze bediening verkomert; dat wij weinig baat vinden bij het bijwonen van Gods inzettingen, of

jaar na jaar weinig resultaten zien van onze niet-aflatende en ernstige prediking. Wij kunnen ook niet verwachten dat het beter zal gaan zolang het verbannene niet uit onze harten is uitgerooid, uit onze huizen verwijderd en in onze levens opgegeven is. Laten we er echter niet alleen voor waken dat wij zelf geen verborgen zonde verhullen, maar ook bedenken dat wij de verantwoording hebben voor onze gezinnen en alle behoedzaamheid en gezag moeten aanwenden om hen voor al het verbannene te bewaren. Dan zal het Israël goed gaan, zullen onze zielen 'als een gewaterde hof' zijn (Jes. 58:11), en zal het Woord des Heeren zijn loop hebben en verheerlijkt worden (2 Thess. 3:1).

¶ 7:19 Zonder ook maar het minste verwijt en met grote zachtmoedigheid gaf Jozua aan Achan de beste raad die onder die omstandigheden mogelijk was. Hij sprak hem zelfs op tedere wijze aan als 'mijn zoon', en spoorde hem aan om de HEERE, de God van Israël, de eer te geven door zijn zonde te belijden. Hiermee zou hij te kennen geven dat het gebod redelijk was en de straf rechtvaardig, dat hijzelf inderdaad de overtreder was en de straf verdiende. Het zou de HEERE verheerlijken vanwege Zijn alwetendheid, rechtvaardigheid, heiligheid, gezag en waarheid, ja, vanwege al Zijn volmaaktheden. En als Achan de schande op zich nam en de straf van zijn zonde in deze wereld aanvaardde, kon hij ook het beste om genade voor zijn ziel in de toekomstige wereld vragen ([C] Ps. 51:1,2). ◇ Het optreden van Jozua bij deze moeilijke taak is de navolging waardig van alle christelijke gezagsdragers, als deze de pijnlijke plicht hebben om over misdadigers de doodstraf uit te spreken.

¶ 7:20 Als Achans belijdenis niet was afgedwongen door het proces dat daaraan voorafgegaan was en pas gegeven werd toen hij zijn schuld niet langer verborgen kon houden, had men hem terecht als een ware boeteling kunnen beschouwen. Maar ook al kwam zijn belijdenis laat, toch was deze wel oprecht en onverhuld. Hij gaf niet alleen het feit toe en wat hij daarmee Israël aangedaan had, maar